

Závodní kůň, který odmítá běhat

CLARE BALDINGOVÁ

ilustroval **TONY ROSS**

bambóok

bamb**ook**

Závodní
kůň,
který
odmítá běhat

CLARE BALDINGOVÁ

ilustroval **TONY ROSS**

Věnováno Jonnovi, Tobymu a Floře

Tým Follyovy farmy

Kája

Paní Bassová

Pan Bass

Harry

Larry

Sam

Kapitola 1

Kája Bassová se probudila brzy – jednak proto, že na okně neměla závěsy, a také proto, že jí border teriér Boris právě začal olizovat obličej.

Boris správně u Káji v posteli spát nesměl. Každý večer se přichystal ke spánku na staré dece v rohu pokoje, poblíž pánvičky sloužící k zachytávání zbloudilých dešťových kapek. Jakmile však maminka dala Káje pusku na dobrou noc a zavřela dveře, vyklouzl potichu z pelíšku, vyskočil na postel a uvelebil se stočený do klubíčka těsně vedle Káji, kde spal do té doby, než nastal čas umýt jí obličej.

„Borisi, dolů!“ protestovala Kája a přátelsky mu odstrkovala hlavu.

Boris jen vrtěl ocasem, jako by mu právě sdělovala: „Borisi, ty jsi úžasný!“

Kája se posadila, podívala se ven z okna a snažila se vybavit si podrobnosti nočního snu. Zase se proháněla na koni, tentokrát tak rychle, až jí tekly slzy. Připadalo jí, že v obrysech mraků na obloze vidí koně, celé stádo šedých camargských poníků, cválajících kdesi po plážích Francie.

Stěny Kájina pokoje byly polepené plakáty koní: visel tu Valegro, olympijský vítěz v drezúře při tanci na místě, kůň jménem Hello Sanctos ve skoku přes neuvěřitelně vysokou překážku a velký šedý kůň letící nad Vicaragským příkopem na závodech všestrannosti v Badmintonu. Nad vratkou komodou (které chybělo několik úchytek a jedna byla přilepená žvýkačkou) byl obrázek poníka palomino vytržený z fotokalendáře, který Kája dostala před dvěma lety k Vánocům. Jméno ani původ koně neznala, ale dívala se na tuhle fotku každý den a představovala si, že podobného koně vlastní. Poníka, který je jenom její. Poníka, který je jejím přítelem a spojencem. Poníka, kterému rozumí jen ona a který (po nějaké době) rozumí i jí.

Kája věděla, že by mohla být skvělou jezdkyň, kdyby dostala šanci. Jenže doposud se svezla akorát tak na krávkě. Tatínek sice říkal, že je to stejné jako na koni, ale jí bylo jasné, že není.

Pro Káju bylo zcela nepředstavitelné, že by její život nebyl obklopený slepicemi, krávkami, čuníky a rozlehlými blátivými poli. Její rodina bydlela na statku, na konci dlouhé a hrbolaté cesty uprostřed ničeho. Nejbližší vesnice byla osm kilometrů

daleko, nejbližší město třicet. V noci tu byla taková tma, že hvězdy zářily naprosto jasně a zřetelně.

Boris ji znovu olízl, Kája ho podrbala na hlavě a přičichla k němu. Určitě se zase vyválel v hnoji.

„Tak pojď, ty smraďochu,“ prohlásila, „čeká nás sběr vajíček a krmení prasat.“

Kája se celým jménem jmenovala Charlotte Elizabeth Bassová, ale tatínkovi to přišlo moc oficiální, takže jí od narození říkal Kája. Spolu se svými dvěma bratry – Harrym a Larrym – pracovala před a po vyučování na statku.

Kájina maminka Caroline byla redaktorkou v jednom velkém nakladatelství. Četla první verze odborných knih a kontrolovala, zda v nich nejsou pravopisné, tiskové nebo věcné chyby. Za týden přečetla minimálně jednu knihu, někdy i dvě, a byla informační studnicí v oblastech sahajících od včelařství po buddhismus, od typů trampolín po druhy stromů či od prastaré mytologie po moderní umění. Do Billa Basse, Kájina tatínka, se zamilovala na Meziokresní přehlídce, které se zúčastnil se svou krávou. Kráva sice nevyhrála hlavní cenu (vlastně skončila jako poslední), ale když šla maminka pana Basse po soutěži utěšit, úplně ji okouznil.

„Došlo mi, že hlavní cenu měl vyhrát tvůj taťka,“ řekla jednou maminka Káje. „Byl úžasný.“

Kájín táta pracoval od chvíle, kdy vyšlo slunce, a někdy i o něco dřív. Každý den v roce kolem páté ráno a stejně tak v pět odpoledne dojíl krávy. Krávy je třeba dojit v určitém pořadí, protože mají rády rutinu a každá z nich má svou vlastní

osobnost, svůj charakter. Bill si s nimi během příprav k dojení rád povídal a vždycky je oslovoval jménem. Vybíral jednoduchá a snadno zapamatovatelná jména, na rozdíl od paní Bassové, která krávy pojmenovávala podle postav z knih. Kája s bratry pak přispívali jmény celebrit, takže z toho byl pěkný míšmaš...

Jako první každé ráno dojili Princeznu Annu, po ní následovala Větrná Zadnice, Smetanka a Hermiona. Kolečko uzavírala Madonna, která si musela počkat, než přišla na řadu po velkých produkcích mléka od Jany Eyrové a Moll Flandersové.

Harry a Larry měli při dojení pomáhat, jenže jim to moc nešlo, a tak paní Bassová přesvědčila manžela, aby zaměstnali mladíka jménem Sam. Přistěhoval se poté, co jeho otec – slavný žokej – zemřel po pádu z koně. Bassovi Sama přivítali s otevřenou náručí a brzy zjistili, že je poctivý pracant. Zanedlouho se stal v podstatě součástí rodiny.

Kája oknem v kuchyni zahlédla Sama, jak vychází z chléva, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Rozběhla se k němu a podávala mu hrnek čaje.

„Tohle jsem přesně potřeboval. Díky, Kájo,“ řekl Sam. Zdálo se, že ji rád vidí.

Kája ho objala kolem pasu.

„Same... Víš, že dneska je výročí úmrtí tvého táty. Máma vzkazuje, že připravila tvou oblíbenou snídani. Máš přijít, jakmile skončíš s dojením.“

Sam se podíval dolů na Káju a zamrkal, aby zahnal slzy. Tahle holka přesně věděla, co říct a jak to říct.

„Dík, Kájo. A poděkuj mamince. Budu tam za deset minut. Už mi zbývá jenom Slečna Marplová a Líza Simpsonová.“

„A kdo byl teda nejlepší kůň, jakého jsi kdy viděl?“ zeptala se Kája, když se rodina u společného stolu pustila do pravé anglické snídaně. Paní Bassová sice nebyla zrovna nejlepší kuchařka, ale kulinářské nedostatky vyrovnávala neutuchajícím zápalem.

„To bylo, když táta pracoval v Newmarketu,“ odpověděl Sam a opatrně okrajoval připálené špičky klobásky. „Měli tam koně jménem Letící Blesk, a ten běhal tak strašně rychle, že museli při tréninkových cvalech nasadit dva koně, aby s ním udrželi tempo. Jeden ho vedl první půlku a druhý pak naskočil na posledních osm set metrů, protože s ním žádné zvíře nedokázalo udržet krok celou míli.“

Kája hrozně ráda mluvila se Samem o koních. Sam sice od smrti svého táty na koni neseseděl, ale bydlel předtím poblíž obrovského závodiště v Newmarketu, kde jeho otec pracoval jako vedoucí stáje, takový druhý hlavní trenér.

Sam se po nepřetržitém Kájině naléhání nechal přemluvit a učil ji jezdit – na nesmírně shovívavé dojně krávě jménem Ermintruda. Jezdit na krávě není vůbec jednoduché, obzvláště bez sedla či uzdy, ale Kája měla přirozený smysl pro rovnováhu a velkou sílu v nohách, takže by se na ní dokázala udržet klidně i celé hodiny. Na Sama to udělalo dojem.

„Tak fajn, konec ježdění, je čas na školu,“ prohlásila maminka.

„Mamíííí,“ zamručela Kája. „Musím tam?“

+

„Potřebuješ pořádné vzdělání,“ odpověděla paní Bassová, nalila čerstvé mléko do oprýskaného hrnečku a přisunula ho ke Káje.

„Na co? Moc zkoušek, které by mě připravily na to, co chci dělat, neznám.“

„I závodní žokejové dělali ve škole zkoušky,“ trvala na svém paní Bassová. „A uvidíme, když budeš mít dobré známky, třeba ti zkusíme pořídit nějakého poníka.“

Kája se zaculila. „Tak dobře.“

Nebylo to poprvé, co maminka zmínila poníka, a tenhle nekonkrétní slib většinou postačil k tomu, aby se Kája vydala do školy. V nitru však věděla, že nezáleží na tom, kolik zkoušek bude ještě dělat či jak dobře je zvládne. Pořídit si koně a starat se o něj stojí peníze a těch (pokud nevyhrají v loterii) její rodiče moc neměli. V matematice sice Kája nijak nevynikala, ale tyhle počty zvládla i se zavřenýma očima.

Zastávka školního autobusu byla na začátku blátivé polní cesty vedoucí k Follyově farmě. Harry a Larry se celou cestu poštuchovali, kopali do kamínků a přeli se o to, kdo z nich je novou vycházející hvězdou anglické fotbalové ligy. Na konci cesty přihrál Larry kamínek Káje. Nevšímalá si ho.

„Tak šup, slečno Silná Stehna!“ zvolal Harry. „Tohle by ti mělo jít!“

„Přesně,“ přidal se Larry, „s takovýma nohama by z tebe určitě byl dobrej fotbalista!“

„Nebo ragbista!“

„Nebo sloup.“

Kluci řvali smíchy, až se za břicha popadali.

„Pamatuješ, jak jsme ji jako batole dali do branky?“ zeptal se Harry. „Držela se docela dobře, než jsi ji trefil míčem přímo do obličeje. To ji rozbřečelo.“

„Jo, a táta jí pak musel nasadit jezdeckou helmu. Ale vzpomínám si, že těma svýma óbr nohama pár gólů odvrátila. Byla jsi rozhodně lepší než prázdná brána, Kájo!“

Káje hořely tváře vztekem, ale dělala jakoby nic. Odmalička si přála hrát si s bratry, ale vždycky jí vysvětlovali, že nemůže, protože je holka. V rukou pevně držela aktovku a doufala, že si nikdo nevšimne, co má uvnitř.

„Dobré ráno, Harry, dobré ráno, Larry!“ pozdravila je paní Wheelerová, když u nich zastavil školní autobus. „Ahoj Kájo, jak se dneska máš, zlato?“

„Fajn, díky, paní Wheelerová,“ odpověděla Kája a snažila se rychle proklouznout kolem.

„Tak se mi zdá, že se ti hýbe aktovka,“ poznamenala přivětivě paní Wheelerová. „Kohopak to tu dnes máme? Kuřátko, kachňátko, anebo je to zase Boris?“

Kája neochotně otevřela aktovku, ze které vykoukla roztočilá černohnědá Borisova hlava.

„Prosím, paní Wheelerová, nechte mě ho vzít s sebou! Bude sedět pod lavicí a ani se nehne a slibuju, že bude hodný, a máme dvě hodiny matiky a jemu čísla děsně jdou! PROSÍÍÍM!“

Paní Wheelerová se usmála. Měla Káju ráda a pro border teriéry měla slabost, ale zároveň moc dobře věděla, že zvířata do školy jednoduše nepatří.

„Je mi líto, zlato, víš, že ho nemůžeš brát s sebou, zvláště takhle ‚voňavého‘. Pošli ho prosím domů, tak je to správné.“

Kája dala Borisovi pusu na hlavu, vyndala ho z aktovky a postavila na zem.

„Tak utíkej, běž domů, uvidíme se později.“

Boris se přátelským štěknutím rozloučil a vydal se po cestě zpátky ke statku.

Kája si povzdychla. „Tak jo, jdeme na to, ať to mám za sebou.“

Kája byla v páté třídě základní školy sousedící s ‚velkou‘ školou, kam chodili její bratři. Sotva autobus zastavil, rozběhla se za svou nejlepší kamarádkou Polly. První hodinu – dějepis – společně strávily kreslením koní. Když se jich paní učitelka zeptala, co dělají, Kája odpověděla: „Koně byli ve válkách nepostradatelní až do doby, než přišly tanky, paní Dawsonová. Jen jsem Polly vysvětlovala, jak se různě velcí koně používali k různým účelům. Tenhle třeba zrovna přeskakuje příkop, vidíte?“

Kája ukázala na skákajícího koně a usilovně doufala, že si paní Dawsonová nevšimne, že na něm nesedí voják, ale holčička, která na sobě rozhodně nemá ani vojenskou uniformu.

„Ach tak, Kájo, v pořádku,“ řekla paní Dawsonová. „Jen prosím, aby ses teď soustředila na naše dnešní téma, kterým je černý mor.“

Kája si povzdechla. Dějepis by byl mnohem zajímavější, kdyby se třeba v rámci středověku učili o tom, jak se v Anglii

v té době využívali koně a jestli byli vůči moru imunní, nebo ne. Povídání jen a jen o lidech bylo *strašlivě* nudné.

Jakmile se ozvalo zvonění, vydala se Kája na dvůr. O přestávce se většinou s nikým nedružila. Ostatní holky (kromě Polly) byly divné. Všechny měly dlouhé vlasy a neustále si s nimi hrály, motaly si je kolem prstů, vyčesávaly nahoru a pak zase spouštěly dolů, gumičkovaly na straně, vzadu nebo úplně nahoře na temeni hlavy. Mluvily o hudbě, klucích, oblečení a věcech, kterým Kája moc nerozuměla. A dělaly si z ní legraci. Hodně.

„A tady ji máme, holku, co vypadá jako kráva!“ zvolala Vanessa Veasyová.

Hlouček kolem ní se rozesmál.

„Taky tak smrdí!“ dodala Serena Tuckerová. Ostatní holky se rozchechtaly.

„Koukněte na ty vlasy,“ rýpla si Vanessa škodolibě. „Jakže se tomu stylu říká?“

Kája si prsty prohrábla krátké světlé vlasy, aby nevypadaly, jako když jí máma posadila na hlavu hrnec a podle něj ji ostříhala – což se o víkendu přesně stalo.

„Nevšímej si jich,“ řekla Polly, chytila Káju za ruku a táhla ji na druhou stranu hřiště. „Mně se tvoje vlasy líbí. Vypadáš jako Scarlett Johanssonová.“

Kája netušila, kdo to je, takže jí Polly musela ukázat fotku Scarlett Johanssonové na svém telefonu. Kája mobil neměla, což ve škole znamenalo něco podobného jako nemít oblečení. Telefony měli všichni a neustále je měnili za nejnovější modely. Každý měl účet na Facebooku, Twitteru a WhatsAppu

a chatoval s ostatními přes Snapchat, což Káje přišlo totálně uhozené, protože mohli prostě přejít na druhou stranu hřiště a normálně si spolu popovídat.

„Kéž by Larry nevyslepičil, že se učím jezdit na krávé,“ vzdychla si Kája. „To mi nikdy nezapomenou.“

„Měla bys na sebe být pyšná,“ namítla Kája. „Určitě je to mnohem těžší než jezdit na poníkovi. Někdy by ses mohla přijít k nám domů svézt na Mrňouskovi. Vsadím se, že by ti to šlo skvěle!“

Představa jízdy na opravdovém poníkovi zvedla Káje náladu, což jí vydrželo po zbytek dne. Když dorazila domů, vzala Borise na dlouhou procházku do lesa. Vyprávěla mu tam, jaký měla den a co ošklivého o ní povídaly holky, a Boris chápavě vrtěl ocasem.

„Já věděla, že ty mi budeš rozumět,“ řekla Kája a podrbala Borise za ušima. „Nikommu jinému to říct nemůžu. Máma s tátou by se chtěli sejít s učitelkou, a to by všechno akorát zhoršilo. A kdybych to řekla Harrymu s Larrym, nejspíš by se k holkám ještě přidali. Já vím, co mi teď říkáš.“ Kája hleděla do Borisových hnědých očí, které se na ni široce usmívaly. „To zvládneš, Kájo, prostě to zítra vydrž a pak ještě jeden den a ještě jeden a ještě jeden... Dokud ti nebude dost na to, abys mohla být žokejkou. Pak si budeš moct dělat, co budeš chtít!“

Boris vesele obíhal Káju dokolečka a souhlasně štěkal.